

treballar se-
tot es pu-
cular, i si
ora, despro-
correccions
pel que res-
miqués obli-
discursos
t d'alguns

del mètode,
mor, el dis-
ad d'imper-
ans per raó
ment en què
a que "re-
que inventa
ela Mallar-
(la tinta)
ensament"
e fer sorgir
gina blanca
sorgir dels
auditors, on

una gran
que fa el
atural, més
es temen,
dintre els
rudent pre-
ment un
correccions
imprestató,
iren cap a
penetració
dels efec-
l'eficàcia des-
formes que
de gabinet
l'ament a
que les ha
a en la de-
ant, falseja
de treball
us-mitjana,
i mateix.



RITMES

133

per A. Escasans

Ocell que reflexa al peu de la porta daurada del cel: no coneixes l'amor que arrossega la joia com una cadena? Perdut per aulets i rouredes l'infant en exili petjava la florja catifa d'esponges de mola, i aiat es perdia en la volta vibràtil, maragda subtil, de les fulles de grèvol florides de llunes de sol. Rossinyol que combines les flames de naors i els raigs de celsstia del pàhidi, del lívid besllum dels catels que agullona el misteri del bosc tenebrós: no has sentit de l'amor una fuga cruel, com un dring de paraules brillants de rosada, suau canticle ploridós de la tórtora vidua?

l'enyor, boquerol en cabana, marcava amb un negre carbó de la roda dels dies la passa tan lenta damunt el mur blanc i en les llengües del foc de gatoses copsava el sentit d'un parlar que les boques humanes ignoren. Oblit: l'esperit que governa la vida divaga fassat per carenes desertes... Escoltes el crit infantil dels pardals presoners entre fulles? No veus les aranyes de llum, filadores eternes, lligant del fonolls adormits les columnes de tiges amb vela de silenci teixit, teranyines de boira? Què cerques al mig del camí, lligabosc que m'atures? Quin foc estrefeu plament, ventalladors despertes, cireres d'arboç sota el feix dels llorens en arçada? L'enyor contemplava la marxa dels astres que fugen, molt lluny, allà dalt, presoners en les òrbites negres, arquers en axill d'amor, sagitaris en trista parada d'herois castigats sota un jou de revoltes vençudes. Oblit, boquerol en cabana: les flames en bullen les alies de ferro vestides de sutja són belles! No veus quina dansa de folles quimeres damunt les muralles de nit i d'enyor? Estelada d'espurnes, foguera del cel!... Tot el bosc s'escarrifa quan dansen les flames del cor i quan l'ànima vidua respira la flaire d'encis de les joies cremades.

GRAVAT DE JAUME RIERA

De quina manera obtenir, amb la ploma a la mà, aquesta mena d'estil oral? El secret radica a escriure amb l'orella, si així es pot dir, tot escoltant el nostre pensament com ressona dins l'expressió. Imaginant l'auditori atent, en atur al costat de la premsa, distret si nos flichi, inquiet si bromolegem, hostil en cas que no perdem. Aquest auditori que respira, davant vostre, que pensa amb vosaltres, imposa als vostres discursos una mesura d'acord amb el ritme respiratori i el moviment dels pensaments correctes, enemics els uns dels altres, massa encadenats. Faltre de les formes alambinades o abstractes, ambides de les tirallongues. La lògica pròpia del llenguatge parlat s'adapta instintivament per aquell que compona retòricament, per bé que tan sols sigui amb la imaginació.

Aquesta pena, en certa manera, amb els seus mètodes barrigues i els seus òrgans atordits, pateix que són els que proporcionen a la idea una part dels seus factes, i la memòria, (espero recordar en ella i amb) dona una memòria vivent, en lloc d'esser, segons el mot de Montaigne, una "memòria de paper".

L'ideal era escriure com si s'és

remolí d'imatges verbals que emmarcaria la vega imatge visual d'un vas, d'un auditori, d'un trituna, de si mateix, sota la cobertura de les voltes, sota el més vast donar del cel. Comptant aleshores amb una preparació completa, el discurs es faia, en certa manera, tot sol hom no tindria la sensació d'esser no l'auditor; hom s'escoltaria en lloc de crear-lo, i serviria totes les qualitats de la persona. Vrent l'avantatge de calcular-ho tot bé, de no oblidar res, de reprendre.

Cal per això, naturalment, una certa disposició prèvia, que molts no tenen: si contrari, senten la falta del paper, la necessitat de la prosaïsta real.

Aquell que aprta de cor, ha de saber de cor, portar el discurs "podent dir la seva memòria". Es una concepció expressa per tot de romàntics restants. Fins, per a restar l'omni-àcia de l'escritura, tot atorgant la que impere l'auditor. Aquell que omre diarrera les seves frases, que té por de no recordar-les, es troba cadent; és un restador titubant; no és un home que parla.

A. D. BERTILLANCE

EL CINEMA

PABST A HOLLYWOOD

Pabst marxa a Amèrica. Donada la darrera volta a la mageta en el seu film "Du pont en bas", Pabst ha pres el vaixell i ha escapat a Amèrica. I comiat a Europa l'ha fet amb aquest film.



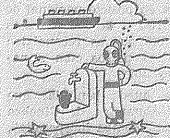
ALICIA AL PAIS DE LES MERAVELLES

Charlotte Henry ha estat l'escolhida entre dues mil candidates per al rol d'"Alicia al país de les meravelles". Es aquest film americà, apart naturalment dels films de dibuixos animats, el primer assaig sonos del cinema sobre temes de fades i de meravella. Recordem en el cinema mut "La Baguette Magique" i "La petite Marchande" de Jean Renoir—dos films plens d'encis, que respiraven (pel seu contingut exòtic i excessivament purif, de mites) una ingenuïtat dolçíssima, malgrat l'aberració de decorats i l'enfarragada teatralitat dels personatges. = La historieta de Lew Carrol—que tan meravellosament interpretà la nostra Lolà Anglada—no serà, però, la única d'aquest caràcter que es realitzarà. Vindrà de seguida el conte de Louisa M. Alot. "Little Women", d'acord amb una versió de J. P. Stahl.



MARLENE AMB FALDILLES

Tornada a Amèrica, Marlene ha adoptat altra vegada el vestit femení. Es de creure que el repòs i els bons aires de França operen bones transformacions.



EMILE FABRE A LA COMEDIA FRANCESA

Dintre de breus dies serà estrenada a la Comèdia Francesa, l'obra d'Emile Fabre "Le juif polonais". El conegut escriptor francès, malgrat l'etiqueta dels assaigs i repeticions, no ha abandonat la seva tradidional boina. Per esperar aquesta estrena, es representa "On ne badine pas avec l'amour", la finíssima comèdia de Musset.



UN SISTEMA QUE RECOMANEM

Els teatres de París, per atraure més públic, usen un enginyós procediment: els tiquets van numerats. Si el número de la vostra localitat és igual al que és tret en sort, l'import de l'entrada us es retorna.



QUE PREPARA EL TEATRE CATALA?

Hi ha una gran reserva respecte les obres que seran estrenades aquesta temporada al teatre Roma. Més qu reserva podríem dir desanimació. No ens manarà, naturalment, les farses de Màntua i de Roma. Però, això és teatre?



BANYS ROMANS

No es tracta de cap reclam, d'una casa de banyes; es tracta d'excolamar amb la veu bar alta. Quins banyes, aquells! Quins temps els d'ara fa 2.000 anys! Des del més alt al més baix per poder prendre un bany d'havien de passar tot el sant dia munyint someres. Imagineu-vos quin ballbuli, tenint en compte el gran nombre de romanes que en aquell temps hi havia! Roma aleshores estava que bullia, i en canvi! 800 anys abans la gent era molt més prudent. Antiga i Hippàtia, per exemple, consideraven perillosos fer-se amb somera i es banyaven amb "whisky" escocès legítim, considerat en totes les èpoques com un gran suavitzador del cutis. (Figures vos si ho és que estalvia el colorat i tot! Preguntem-ho, sí, a Ellena Landi que interpreta Antiga en la paròdia de la vida romana "El marido de la Amazona", que d'aquí a pocs dies presentarà la Fox.)

EL TEATRE